

melse har truffet Afgørelsen.“ Men det er ikke alene de socialdemokratiske Medlemmer af Kommissionen, som nærer denne Opfattelse. I Kommissionsbetænkningen, Side 75, siger de to Medlemmer af Kommissionen Grosserer Mørup og Direktør i Carlsberg Bryggerierne Sander følgende: at „det vel er vigtigt, at en Overenskomst tiltrædes, men det er mindst lige saa vigtigt, at de, der skal arbejde efter den, føler sig ikke blot juridisk, men ogsaa moralsk forpligtede af den, men først og sidst maa vi befrygte Konsekvensen af ved et Magtbud at fratage Arbejderne Retten til at øve direkte personlig Indflydelse paa Overenskomsterne.“ Det er jo en saa klar Tilslutning, de to Herrer her har givet de socialdemokratiske Medlemmer af Kommissionen, at jeg nok synes, den er værd at notere.

I § 8 foreslaar Indenrigsministeren en Slags Oplysningspligt. Jeg maa sige, at den Oplysningspligt, som her indføres, tiltaler os ikke, og navnlig tilfredsstiller den slet ikke. Forligsmanden skal kunne indhente Oplysninger hos Organisationerne, Oplysninger, som han skønner formaalstjenlige til sin Orientering, men han kan ikke kræve Oplysninger af Enkeltvirksomheder angaaende deres økonomiske Forhold; han kan henstille, at de giver ham visse Oplysninger, men han har intet Krav herpaa, og han skal bruge dette Oplysningsmateriale til at konstatere, hvorvidt den ene Parts eller begge Parter Krav ligger udenfor Rimelighed. Jeg maa sige, jeg er bange for en saadan Bestemmelse om, at en Forligsmand skal kunne indhente Oplysninger, som vel at mærke ikke andre kan komme i Besiddelse af i større Omfang, end Forligsmanden bestemmer, og paa Grundlag af disse Oplysninger skal han kunne stille Forslag f. Eks. i Retning af, at Arbejdernes Krav i et givet Tilfælde er ganske urimelige. Den Affattelse, som § 8 her har faaet, tror jeg, vi maa se meget nøje paa, og jeg maa principielt holde paa, at de Krav, som Arbejderrepræsentanterne i Kommissionen har stillet, er Krav, som Arbejderne er berettigede til at stille. Thi hvordan er Forholdet under Arbejdskonflikter? Det er jo saaledes, at Arbejdernes Lønforhold og deres Udgiftsforhold til de mindste Enkeltheder ikke blot er tilgængelige og ligger aabenlyse for enhver, men at de underkastes Offentlighedens Prøvelse, underkastes Kritik o. s. v. De Parter, som hverken tilhører Arbejdere eller Arbejdsgivere, føler sig ogsaa berettigede til baade i Skrift og

Tale at blande sig i Arbejdernes økonomiske Forhold og afgøre, om den Løn, de nu faar, ikke ogsaa er tilstrækkelig. Med andre Ord, Arbejdernes Forhold overfor Arbejdsgiverne ligger aabenbare for enhver; de maa finde sig i, at disse Forhold diskuteres af Offentligheden, af Kreti og Pleti fra Morgen til Aften, medens der forhandles, men Arbejdsgivernes eller rettere sagt Virksomhedernes økonomiske Bæreevne faar man intet at vide om, skønt man dog skulde synes, at det var Hovedhjørnestenen til det hele. Man kan ikke forlange, at Arbejderne skal lade sig nøje med en fuldkommen værdiløs Erklæring fra Arbejdsgiverne om, at de ikke har Raad til at betale mere, da Virksomhederne ikke kan bære det. Det Forslag fra Arbejderrepræsentanterne i Kommissionen, som findes paa Side 27 i Betænkningen, lyder saaledes: „Til fornøden Orientering for Forligsinstitutionen og Parterne paahviler det Forligsinstitutionen i Forbindelse med Statistisk Departement at indhente enhver Oplysning saavel om Virksomhedernes økonomiske Forhold som om Løn- og Arbejdsvilkaar, der kan tjene til at give Forligsinstitutionen Materiale til Grundlag for dens Virksomhed ved Mægling under Konflikter. Under Forligsmæglingen har enhver af Parterne Ret til at begære sig forelagt alle saaledes indhentede Oplysninger.“ Ja, det er rimeligt, thi det maa jo være det Grundlag, paa hvilket der forhandles. Saa hedder det videre: „Det paahviler enhver Arbejder eller Arbejdsgiverorganisation saavel som enhver Enkeltvirksomhed under eventuel Dagsmukt, hvis Størrelse fastsættes af Den faste Voldgiftsret, at give Forligsinstitutionen alle ønskede Oplysninger og dokumentere disses Rigtighed“. Og saa slutter man med at sige: „Forligsinstitutionen afgør, i hvilket Omfang Offentliggørelse af foreliggende Oplysninger maa finde Sted, og kan, naar det skønnes formaalstjenligt, selv foretage Offentliggørelsen.“ I det af Socialminister Borgbjerg fremsatte Lovforslag i Oktober Maaned 1926 er der i § 6 indføjet ikke dette Afsnit, men derimod et Afsnit, som Arbejderrepræsentanterne subsidiært har sluttet sig til, og som ikke afviger ret meget fra dette. Jeg gaar naturligvis ud fra, at Socialminister Borgbjerg gjorde det for at lette Lovforslagets Gang gennem Tinget, men jeg maa altsaa holde paa, at vi principielt maa kræve den Affattelse, der fra vor Side er foreslaaet i Arbejdskommissionen. Den anden Affattelse er foreslaaet